

Знову цей Борута!

Василь Горбатюк

У двері директорового кабінету хтось постукав. Не встиг Іван Михайлович підняти голову од паперів, як у кімнату квапливо ввійшла чергова вчителька — Ніна Пилипівна, фізик, тягнучи за собою наїжаченого хлоп'яка.

— Ось, глядіть, Іване Михайловичу! Знову цей Борута! Мало, виявляється, йому підлоги! Він уже на шафи дереться!

Іван Михайлович втомлено поклав ручку, підпер кулаком голову, мовчки, з докором глянув на хлоп'яка. Знову щось накоїв цей Вітько Борута з четвертого класу. То він розіб'є шибку у вестибюлі школи, то запізниться на урок, то вчинить у класі бійку. І ось знову.

— Чую, такий шум, такий галас у четвертому, — розповідала вчителька. — Відчиняю двері — так і є: Борута! Видерся на шафу, а всі галасують, стрибають довкола. Просто вже сил немає на нього!.. Та ви самі подивіться, ви гляньте, як він зараз, перед вами, стоїть!

Русяве волосся на Вітьковій голові стирчало на всі боки, очі дивились на директора прямо й незмигнго, праву руку хлопець чомусь тримав на грудях, під пожмаканим піджаком.

Іван Михайлович підвівся, сперся щиколотками пальців у скло на столі.

— Доки це буде, Борута?—спитав він. — Стань рівно і опусти руку!

Вітько кліпнув білявими віями, посовав рукою під піджаком, потім опустив її. Та кулак не розтиснув, ще й заховав його за спину.

— Що ти там ховаєш? — поцікавився директор.

Борута знову кліпнув, але руку не показав.

Іван Михайлович вийшов з-за столу, підійшов ближче.

— Давай, давай, показуй!

Вітько нехотя підняв руку. З його кулака виставила темну голівку пташка. Вона дивилась на директора зляканими очима.

— А це що таке? — здивувався Іван Михайлович.

— Синичка, — буркнув Вітько.

— Сам бачу, що синичка. Звідки вона в тебе, нащо вона тобі?

Борута вже не дивився на директора. Він поклав і другу руку на пташину, пильнуючи, щоб вона не випурхнула.

— Так, ходімо у клас, — сказав директор. — Зараз ми з'ясуємо, що це за фокуси ти показуєш. Ходімо, Ніно Пилипівно!

А сталося ось що.

Під час перерви у клас крізь відчинену квартиру несподівано влетіла синичка. Влетіла — і почала злякано метатися під стелею. Кілька разів кидалась до вікна, ударялася у шибку і відлітала назад.

У класі зчинився крик, гамір. Синичка ще дужче налякалась, жалібно зацівкала на льоту.

— Лови її, лови! — галасали хлопці й почали ганятися за пташиною по партах.

Хтось кинув у пташку шапкою, вона вдарилась у стелю якраз біля синички і впала на підлогу. Угору зразу ж полетіло ще кілька шапок. Одна ледь-ледь не збила синичку.

— Стійте, не кидайте! — закричав Вітько. — Ви ж уб'єте її! Не кидайте!

Але його ніхто не слухав. Шапки одна за одною злітали до стелі.

Синичка вже не могла підлетіти до вікон. Вона втомлено металася з кутка в куток, а потім забилася в щілину за шафи, що стояли вздовж стіни.

Тоді Вітько Борута видерся на шафу і витяг із щілини пташку.

— ...А тут до класу якраз і увійшла Ніна Пилипівна, — закінчила свою розповідь Тетянка Дмитришина, староста класу.

Хлопці стояли мовчки, поопускавши голови. Вітько притискав до грудей синичку.

У цей час пролунав дзвінок.

— Готуйтесь до уроку, — звелів Іван Михайлович.

Четвертокласники почали поволі розходитись до своїх парт, витягати з портфелів зошити й підручники. Тільки Вітько стояв посеред класу, запитально дивлячись на директора.

— А... а синичку?... Її ж випустити треба, — тихо сказав він.

— Так, так, — кивнув головою Іван Михайлович. — Ти, Вікторе, біжи надвір, випусти.

Вітько повернувся і радо вибіг з класу.

Іван Михайлович, Ніна Пилипівна, четвертокласники — всі усміхнено дивилися йому вслід.

Джерело: Горбатюк В. І. Золоті кораблі: Оповідання. — К.: Веселка, 1986.